

Risekatslösa kyrka

Lunds stift

Kulturhistorisk
karaktäristik och bedömning

KERSTIN BÖRJESSON 2014-09-03

Risekatslösa kyrka

Bjuvs församling, Luggude kontrakt, Lunds stift

Risekatslösa socken, fastighet, Bjuvs kommun, Skåne län, Skåne

Beskrivning och historik

Kyrkomiljön

Som namnet antyder ligger Risekatslösa socken i det som traditionellt anges som Risbygden, dvs. bygden mellan skogs- och slättbygd. Den gamla kyrkbyn låg söder om kyrkan och bestod tidigare av frälsegårdar under säteriet Boserup vars ägare också haft patronatsrätt till kyrkan. År 1838 drogs arrendegårdarna in och lades samman till en brukningsenhet, Charlottenborgs gård. Idag ligger kyrkan fritt med uppodlad slätt i norr, öster och väster. Förutom Charlottenborgs gård utgör Bäckahuset, söder om kyrkan, den enda kvarvarande bebyggelsen i byn. Söder om kyrkan finns en golfbana kring en imponerande slagghög från stenkolsbrytning i Malmrosschaktet intill. Gruvdriften i socknen startade på 1700-talet och pågick in på 1900-talet.

Kyrkobyggnaden

Kyrkan består av västtorn, långhus, kor med och absid. Kyrkans lågdelar uppfördes under 1100-talet och tornet har uppförts senare, möjligen kring 1400- eller 1500-talet då även kyrkans tegelvalv tillkom. Även tidigare dateringar har föreslagits. På tornets norra sida finns en trappinbyggnad av tegel med vindeltrappa. Trapptornet är samtida med tornet. Under senmedeltiden byggdes troligen också vapenhus utanför kyrkans nord- och sydportaler. Det norra vapenhuset fungerade under en tid som gravkor för ägarna till Boserup. År 1843 genomgick kyrkan en omfattande renovering under ledning av domkyrkoarkitekten C. G. Brunius. Båda vapenhusen revs, västportal till tornet och nya fönsteröppningar togs upp.

I samband med en utvändig renovering av kyrkan 1979 blev delar av murverket synligt vilket dokumenterades av Karna Jönsson. Kyrkan undersöktes även vid renoveringsarbeten 1998. Kyrkans äldsta delar är byggda av fint tuktade kvaderstensliknande gråstenar med hörnkedjor, fönster- och dörrromfattningar av sandsten. Murverket var till en början synligt med brett utstrukna fogar markerade med kvaderrits. Kyrkans nord- och sydportaler var belägna cirka 2,5 meter från långhusets västra sida. Dessa är inte synliga idag men den norra portalen finns delvis kvar under putsen överlappad av långhusets nordvästra fönster. På södra långhussidan dokumenterades två tegelomfattade fönsteröppningar vilka tros ha tillkommit samtidigt med tornet. Absidens murverk, som täcks av ett hårt putsbruk, har endast delvis kunnat undersökas. Detta tycks vara murat av sandsten, troligen helsingborgssandsten. Skillnaden i byggnadsmaterial mellan kor och absid kan tyda på att de inte uppförts samtidigt.

Kyrkan sedd från norr.

Långhusets västra gavel verkar vara helt eller delvis nedbruten i samband med att den befintliga tornstillbyggnaden tillkom eller tidigare. Den befintliga gaveln består av tegel. Tornets murverk består upp till ljudöppningarna av gråsten med rikligt av skolning med småsten. Sandstenskvadrar i tornets hörnkedjor tros vara återanvända från långhusets rivna västmur. Tornets övre del, som också tolkas som ursprunglig, är murad av tegel i munkförband. Gavelmurarnas övre del har förhöjts vid något tillfälle och ett par fönsteröppningar har också funnits till tornets bottenplan. Fönsteröppningarna var belägna på södra och västra sidan. I övrigt är tornet relativt oförändrat sedan uppförandet.

Exteriör

Samtliga fasader är spritputsade och vitmålade med slätputsade omfattningar kring fönster- och dörröppningar. Socklar saknas med undantag av en utskjutande och nedåt sluttande sockel på absiden. Gesimser saknas på långhus, kor och absid. Tornet har en gesims i form av två utkragande tegelskrift. Ett originellt karaktärsdrag hos kyrkan är de synliga och inmurade bjälkarna som syns i både korets och långhusets östra gavelfasader. Dessa har närmast en takstols uppbyggnad med ett övre horisontellt hanband och en nedre bjälke i korgaveln samt i långhusgaveln ett stödben och bjälke. Den inmurade bjälken är även synlig invändigt från korvinden. Kyrkan täcks av rött tegeltak på tornet, långhuset och koret. Absidetakets täcks av ett rödmålat plåttak utan sentida tillägg med fotrännor eller hängrännor. Vid takfoten på absidens murkrön ligger remstycket synligt.

Tornet från sydväst och absiden sedd från öster. I korets östra gavel syns en inmurad bjälke som är en rest av en äldre taklagskonstruktion. Absidtaket är utfört utan hänggränna eller fotränna vilket är ett traditionellt utförande.

Kyrkan har rundbågiga fönsteröppningar och fönsterbågar av brunmålat trä insatta 1969. Tornets har två ljudöppningar i vardera väderstreck i form av två smala, rundbågiga öppningar samt en rund muröppning inom en spetsbågig murnisch. Tornets trappstegsgavlar mot öster och väster är utförda med blinderingar av liknande uppbyggnad av spets- och rundbågar. Dörröppningen till torntrappan har stickbågig form. Huvudingången till kyrkan består av en rundbågig öppning med lunettformat överljusfönster och en raksluten pardörr av brädor utvändigt klädd med brunmålad fiskbenspanel. Ingång till sakristian i absiden är utförd på samma sätt men här består dörren av en enkeldörr.

På norra och södra sidan om tornet står två gravhällar från 1500-talet uppställda. Den södra föreställer Jörgen Urne, hans hustru Magdalene Brahe och en liten dotter. Den norra är svårt skadad motiv av en man anas som förmodas föreställa en son till Herulf Skafwe.

Interiör

Kyrkan är invändigt mycket välbevarad sedan 1800-talets renovering. De senare renoveringarna har framför allt berört ytskikt med ommålning av väggar och valv samt omläggning av golv. Läktaren i väster tillkom troligen med en orgel på 1800-talet. De befintliga golven på undergjutning av betong lades på 1910-talet då också bänkarna tillverkades. Kalkmålningarna i valven togs fram togs fram 1936 av konservator O. Oswald i samband med en inre renovering. Samtidigt målades också kyrkans inredning om. Sedan 1936 års renovering har inga större förändringar skett inne i kyrkan.

Torn

Den västra entrén leder in till tornets bottenvåning. Dess västra halva upptas av en orgelläktare och utrymmet under läktaren utgör vapenhus med en avskiljande brädvägg och pardörr ut till kyrkorummet. I vapenhuset finns elcentral, trappa till orgelläktaren och förvaringsutrymmen längs ena sidan. Utrymmet är litet med lågt innertak som också är läktarens bjälklag. Snickerierna i utrymmet är gråmålade golvet lagt med rött tegel. Väggarna i övrigt är putsade och vitmålade. I vapenhuset sitter också kungörelsetavlor uppsatta och en fattigbössa. Östra delen av tornbottenvåningen är inredd med bänkar i likhet med långhuset. På ytterväggarna sitter träskulpturer från ett äldre altarskåp daterat till omkring 1500 och ett epitafium av trä över G A Stackelberg. Epitafiet tillverkades av Johan Ullberg 1742. På skiljeväggen mot vapenhuset sitter flera kistplåtar uppsatta. Dessa tillhör troligen kistor som tidigare stått i ett gravkor utanför nordportalen. Tornbottenvåningen är valvslaget med korsvalv med ribbor som utgår från yttermurarna utan gördel/sköldbågar, pilastrar eller konsoler. Ribborna har fyrkant genomskärning utan markerad korsmitt och är målade i grå-röda band. Valvkapporna är vitmålade.

Tornbågen leder in till långhuset från tornets bottenvåning. Tornbågen är en bred rundbågig valvöppning murad av tegel med förkroppat och skråkantat vederlag. Listverket och den nedre muren fortsätter utanför tornbågens östra linje, en oregelbundenhet som tyder på en ombyggnad av den västra gavelmuren. Tornbågens tegel liknar tornets övriga tegel i storleken och av den anledningen är det troligt att torn och tornbåge har tillkommit samtidigt. Murverkets nedre del tillhör däremot en äldre byggnadsetapp.

Långhus

Kyrkorummet karaktäriseras av den öppna bänkinredningen, de ljusa stora fönsteröppningarna samt valven med dess kalkmålningar. Golven är lagda med kvadratisk klinker, troligtvis lokalt producerad, i brunt och svart schackrutemönster. Golven i bänkkvarteren är av trä. Väggarna är putsade och vitmålade liksom valvkapporna. Intill västra gaveln i södra och norra mursidorna avtecknar sig som en linje i putsen läget för kyrkans ursprungliga syd- och nordportaler.

Långhuset täcks av två kryssvalv dekorerade med kalkmålningar. Valvens ribbor har halvtens tjocklek. Valvribbor, gördel- och sköldbågar utgår från valvpelare utan språng som vanligen brukar utgöra ribbornas anfang. Pelarna avslutas upptill med ett utkragande skift med hålkälad underkant. Kalkmålningarna dateras till mellan 1470-1520 och anses vara utförda av Barkåkragruppen. Tornvalvets målningar är utförda av vid samma tillfälle. Kalkmålningarnas enkla dekor består av målade kvadrar i rött och blått längs gördel- och sköldbågar och blå och röda band utmed valvribborna. På norra långhusväggen intill mittpilastern finns en liten målad val vilken också utgör det enda synliga motivet på väggarna.

Långhuset upptas av en öppen bänkinredning i två kvarter med mittgång. Mot östra långhusmuren söder om triumfbågen står predikstolen med uppgång från norr. Under predikstolen finns murrester av ett sidoaltare. Dopfunten står på motsatta sidan om mittgången, långhusets norra sida. Golvet under dopfunten är högre och lagt med tegel. Framför triumfbågen hänger ett medeltida triumfkrucifix av trä.

Kor

Triumfbågen är drygt fyra meter hög och tre meter bred och rundbågsformad med skråkantade vederlag. I valvbågen finns urtag på vardera sidan efter en trabesbjälke. Koret är beläget ett steg över långhusets golv. Innanför altarringen finns ett rödmålat gjutet betonggolv. I koret finns ett murat stenaltare, altaruppsats och altarring. Ett medeltida rökelsekar av brons hänger också i koret. Väggar är putsade och vitmålade. I korets norra mur, nära golvet finns en liten murnisch med okänd funktion. Korets valv har liknande uppbyggnad som långhusets men kragbanden består av två utkragande skift och slutstenen i korsmitten är kvadratisk. Dekormålningen är utförd som i långhuset men istället för kvadermålningen finns polkagrisrandiga band i rött och blått utmed gördel- och sköldbågar och rundbågsbårder innanför valvribborna. Slutsten är målad med ett cirkelmotiv.

Absid

Bakom altaret i absiden finns kyrkans sakristia. Golvet i absiden är av rödmålad betong som vid altaret. Väggarna och absidens hjälmvalv är putsade och vitmålade. I absidens murverk finns en murnisch med en piscina av huggen kalksten. På motstående sida finns ännu en liten rektangulär murnisch med okänd funktion. Absiden täcks av ett hjälmvalv som är murad med jämn övergång till väggarna utan synligt båganfang. På samma sätt är tribunbågen mellan kor och absid rundbågsformad och utan markerat vederlag.

Korvalvet med målningar från senmedeltid. Luckan i valvet är enda uppgången till korvinden.

Till vänster syns tornets bottenvåning från öster. Tornets bottenvåning är inredd med orgelläktare i dess västra del. Träskulpturer från ett medeltida altarskåp finns längs södra väggen. Ett epitafium tillverkat av Ullberg sitter på norra väggen.

Predikstolen (till vänster) tillverkades av Johan Ullberg 1752 och altarpopsatsen (till höger) 1748 av samme man.

Ursprunglig öppning mellan kor och absid. Till höger syns nedtill i korgaveln den inmurade bjälken.

Tornvåningarna och vindar

Tornets övre våning nås endast från torntrappan med utvändig ingång och upptas av klockvåningen och dess klockbock. Klockbocken består av ek och är märkt med året 1728. I klockbocken hänger kyrkklockorna, den större gjuten i Malmö 1480 och en lillklocka omgjuten 1747. Tornetaklaget är av ek och tycks ha kompletterats i olika perioder. Det består av sparrar, med stödben och stickbjälkar på dubbla remstycken. Mellan gavelsidorna finns också längsgående bjälkar som är försträvade till taklaget och med stolpar fogade mellan bjälkarna och längsgående sidoåsar under sparrverket. Taklaget har karaktär av en senmedeltida långstol.

Mellan tornvalvens ovansida och klockvåningens bjälklag finns ett litet utrymme som inte är tillgängligt. Här finns en sekundärt uppbruten ingång till långhusvinden från tornet, i höjd mellan tornvalvet och klockvåningens bjälklag. Detta är den enda ingången till långhusvinden. Murverket i västra långhusgaveln har vid undersökning visat sig bestå av en dubbel skalmurskonstruktion med två inre tegelskal, med en murkärna i mitten och två yttre murskal av gråsten. Långhusets taklag utgörs av en långstol troligen från senmedeltid, delvis uppbyggd av återanvänt äldre virke. Denna består av takstolar med mittstolpar fogade till hanband och snedsträvade till en långrem och takstolens bindbjälke. Från sparrarna finns snedsträvor till bindbjälken. Bindbjälkarna är fogade med urtag i remstycken vid murkrönet.

Korets taklag tros också vara senmedeltida av sågad och bilad ek med sparrar, hanband, snedsträvor och bindbjälkar lagda på remstycken vid murkrönen. Sammanfogningarna är halvade med hak och dymlade. I korets östmur finns en inmurad bjälke med urtag för ett par snedsträvor. Senare skarvningar till ekbjälken är synlig i korets östfasad. Bjälken har ursprungligen varit en del

av korets taklag.

Även absidens taklag är av ek och har tolkats som eftermedeltida. Den består av 13 sparrar som utgår från ett underliggande ramverk. Hammarbandet som ligger på murkrönet är försett med en ås och tolkas som äldre än övriga taklaget, möjligen ursprungligt. Absidens taklag täcks av en tät brädpanel av diagonalt lagda, tjocka och breda, ramsågade brädor som undertak under plåtavtäckningen.

Inredning och inventarier

Altaret är murat av huggen sten, troligen sandsten, och putsat. Altarskivan består av en tjock sandstensskiva med skråkantad huggning mot undersidan. Inga konsekrationsskors eller någon relikgömma syns i altarskivan som har en lagning med kalkbruk på ovansidan. Altaret är troligtvis medeltida men kan vara ommurat och flyttat under 1800-talet då det står relativt långt från absidmuren.

Altaruppsatsen av skulpterat trä tillverkades av Johan Ullberg 1748. Uppsatsen är målad i gulbeige, rött, blått och guld med inskriptioner i guld på svart botten. Den består av ett centralmotiv i hög relief med framställning av nattvarden flankerat av vridna kolonner med slingrande vinrankor och på vardera sidan av kolonnerna vingar av akantus med fristående skulpturer i form av kvinnofigurer. Över mittavlan finns en förkroppad arkitrav med puttis och akantusbladverk kring en oval kartusch. Det hela kröns av kristusfigur med korsfana Salvator Mundi. Altaruppsatsen restaurerades 1950 då den ursprungliga färgsättningen återställdes. Sidofigurerna och änglarna är rekonstruktioner.

Altarring i gråmålat trä med rektangulär planform och svarvade mörkgrå balusterdockor, samt knäfall klätt med röd sammet.

Dopfunten är av huggen sandsten. Fotplattan är kvadratisk formad med nedhängande liljor och skaftet runt, försett med en kvartsstav, en konkav skaftdel och en rundstav. Cuppan är nedtill rundad och godronnerad, försedd med en gördellist i form av en rundstav på mitten samt har upptill raka, något vidgande sidor dekorerade med palmettbård. Spår av blå bemålning finns bevarad på dopfunten. Dopfunten är försedd med urtappningshål. Tynell kategoriserar funten till Genarpsgruppen och Monica Rydbeck jämför basen med kolonnetter från Lunds domkyrkans torn och daterar den till 1100-talets sista tredjedel.

Predikstolen med tillhörande baldakin utfördes av Johan Ullberg 1752 och renoverades 1936. Predikstolens korg och baldakin är rikt dekorerad med akantus, voluter, blomster och bladverk samt målad i vit marmorering, ljusblått, guld och rött. Till predikstolen hör också en trappa som nås via en vitmarmorerad dörr med texttavlor och skulpturutsmyckningar. En predikstol från 1600-talet som tidigare stått i kyrkan förvaras vid Statens historiska museum i Stockholm.

Bänkinredning är öppen och tillverkades 1910 i Billesholm efter ritningar av Alfred Hellerström. Bänkarna är målade i en grågrön nyans med detaljer i rött. Bänkgavlarna med upptill rakt

avslutade och försedda med kvadratiska fyllningar med skulpterad vinranksdekor. På två bänkgavlar består spegelfyllningen av släkten Ankarkronas vapen.

Orgeln är placerad på orgelläktare i tornets bottenvåning. Orgelläktaren underbyggad har en sluten fasad mot kyrkorummet liksom läktarbarriären och består av vitmålade brädor.

Orgelfasaden tillverkades 1878 till en orgel byggd av Sven Fogelberg, Lund. Fasaden är målad i vitt och guld. Den består av ett högre mittparti och två lägre sidopartier indelade med pilastrar. Både mitt- och sidopartier har gavelformade krön och synliga pipor inom rundbågsöppningar.

Orgelverket byggdes av Mårtenssons orgelbyggerifabrik i Lund 1976 och utgörs av åtta stämmor fördelade på en manual och pedal.

Övrigt

Skulpturdelar från ett senmedeltida altarskåp, omkring 1500-tal. Skulpturerna utgörs av fyra kvinnliga helgonfigurer samt Kristus och Maria utförda som friskulpturer med målning i rött, brunt och blått, samtliga figurer har med kronor på hjässan.

Epitafium tillverkat av Johan Ullberg till minne a dåvarande ägaren till Boserup, friherre Stackelberg.

Glas målning i form av bemålad glastruta med familjen Ankarkronas vapen finns i en av fönsterbågarna till långhuset.

Triumfkrucifix av ek vilket dateras till 1200-talets senare del. Kristusfiguren har nedåtlutat huvud, sidosår, förgyllt höftkläde och är fäst med tre spikar på ett röd och grönmålat kors med krabbor längs sidorna. Över korsmitten finns en gloriarundel och ändplattor är fyrsidiga. Krucifixet hänger på långhusets östra gavelsida, framför triumfbågen. En relikgömma upptäcktes 1936 i huvudet på krucifixet bestående av ett ben och en tygbit. Vid undersökningar 1991 kunde konstateras att relikten var borta.

Ljuskrona av malm från 1600-talets mitt. I kyrkan finns ytterligare en ljuskrona av pressad mässing skänkt av Theodor Ankarcrona 1892.

Kyrkogård

Kyrkan omges av kyrkogården som utökades mot norr på 1880-talet till dagens storlek, då även den norra kyrkogårdsmuren tillkom. Ny kyrkogårdsmur i söder byggdes 1949-1950. Kyrkogården delades sent in i kvarter på grund av svårigheter att dra gångar där gravplatser redan var upptagna. I mitten av 1970-talet delades kyrkogården in i fem kvarter.

Byggnader på kyrkogården

Väster om kyrkan ligger ett bårhus byggt 1932 av Christian Nilsson, Billesholm. Bårhusets källare utgjorde tidigare pannrum vilken via en kulvert svarade för kyrkans uppvärmning. I kyrkogårdens sydöstra hörn ligger en ekonomibyggnad med redskapsförråd, toaletter och vaktmästarutrymme.

Kulturhistorisk karaktärisering för Risekatslösa kyrkoanläggning

Risebergas betydelse i det medeltida landskapet är höljt i dunkel men kyrkans storlek och dess läge, i utkanten av den nu försvunna byn kan tyda på att den uppförts vid en huvudgård. Från tolvhundratalet finns Katslösa gård med kvarn omnämnd vilket Mats Anglert (1995) sannolikt betecknar en världslig huvudgård. Ytterligare en storgård, Bosarp omnämns på 1300-talet. Förutom det relativt stora kyrkorummet finns inga andra tecken på att kyrkan kan skiljas från en vanlig sockenkyrka. Romanskt kalkmåleri har inte upptäckts i kyrkan eller anordningar såsom emporöppningar vilket skulle kunna tyda på att tornet använts som herrskapsläktare. Däremot daterar Mats Anglert tornet till 1300-talet och med ett nära samband med en huvudgård tolkar han tornet som ett uttryck för maktmanifestation. De byggnadsarkeologiska undersökningarna har inte kunnat bekräfta denna datering men det bör påpekas att även dessa bygger på antaganden och att någon exakt datering av tornet inte finns. Möjligheten att tornet skulle vara uppfört i etapper har diskuterats och med tanke på storklockans datering till 1480 ligger det nära till hands att tornet skulle ha tillkommit eller byggts till vid denna tid. Ytterligare tecken på att kyrkans västra del byggts i omgångar är också den märkliga dubbla skalmurskonstruktionen i tornets östra mur samt de oregelbundna murpartierna mellan tornbåge och långhus. En annan byggnadsarkeologisk fråga för framtida undersökningar är att undersöka kronologin för kyrkans östra del, mellan absid och kor. En äldre absid skulle kunna betyda att den byggts till en äldre kyrka på platsen, kanske en träkyrka.

Idag är Risekatslösa kyrka en av de mindre kyrkorna i kontraktet. Att kyrkan undgick större förändringar på 1800-talet beror på Brunius förespråkade att kyrkan skulle bevaras. I samband med Brunius renovering revs dock vapenhusen och nytt vapenhus i tornets bottenvåning ordnades genom en ny ingång i väster. Detta är en mycket vanlig åtgärd för Brunius som normalt inte tillskrev vapenhus något skönhetsvärde.

Tack vare att kyrkan undgått större ombyggnader är både interiör och exteriör mycket välbevarad. Kyrkobyggnaden bevarar många ålderdomliga detaljer i murverk, de senmedeltida takstolarna med återanvänt äldre virke, gamla muröppningar, valv och valvmålningar. Långhusets taklagskonstruktion är relativt ovanlig och ett viktigt exempel på äldre takstolsteknik liksom absidens och korets taklag. Andra byggnadstekniska egenheter är de inmurade bjälkarna i långhus och kor samt gavlarnas exteriör som även kan vara intressanta ur dateringssynpunkt.

Interiören är rik på både medeltida träskulptur samt inventarier från 1700-talet. Träskulptören Johan Ullberg som utfört predikstolen, epitafiet och altarpopsatsen var verksam i flera kyrkor i trakten. Inventarierna är rikt utsmyckade och bemålade. Epitafiet och kistplåtar som sitter uppsatta på kyrkans väggar liksom vapenskölden målad på ett fönster påminner om att kyrkan tidigare varit patronatskyrka. Kyrkans inredning med dess fasta och lösa inventarier, snickerier såsom läktare och dörrar mm. bildar en ovanligt välbevarad interiör vilket ger en autentisk upplevelse av en oförstörd kulturmiljö där bänkarna från 1910 är det senaste inslaget. Kyrkan och kyrkogården är därtill en värdefull kulturmiljö då den gamla gårdsbebyggelsen i byn är borta sedan länge.

Rekommendationer

- Kyrkans murverk och taklag bör hanteras med stor varsamhet och vid renoveringar bör tillfälle till byggnadsarkeologisk undersökning/dokumentation ges.
- Långhusvinden bör göras tillgänglig genom att öppna upp till ingången i tornets östra mur igen. Årlig besiktning av valv, vind och taklag rekommenderas.
- Kyrkans exteriör och interiör är välbevarade och därför bör renoveringar och eventuella förändringar endast göras anpassat och med stor varsamhet till kyrkobyggnaden.
- Gravvårdarna på kyrkogården som kan berätta om byns gårdar och de människor som levde där är en viktig del av kulturmiljön och bör bevaras för framtiden.

Skydd m.m.

Kyrkan och kyrkogården skyddas som kyrkligt kulturminne enligt 4 kap kulturmiljölagen.

Källor och litteratur

Underhållsplan för Risekatslösa kyrka, ItArk arkitektkontor AB, 2005-II-15.

Sockenkyrkorna – kulturarv och bebyggelsehistoria, Riksantikvarieämbetet, 2008.

Skåne, Landskapets kyrkor, red. Markus Dahlberg, Riksantikvarieämbetet, (*opublicerat* utkast 2012).

Risekatslösa socken i Luggude härad, John Johansson 1992.

Kyrkor och herravälde, Mats Anglert, 1995.

Övriga uppgifter

Inventeringsdatum: 2014-02-23

Fältinventering: Kerstin Börjesson

Kulturhistorisk karakteristik och bedömning: Författare, i samråd med referensgrupp utsedd av Lunds stift

Rapportsammanställning och foto: Kerstin Börjesson

Granskning: Petter Jansson, Regionmuseet Kristianstad.

Färdigställd: 140903

Gravhäll vid tornets södra sida föreställande Jörgen Urne, hans hustru Magdalene Brahe och en liten dotter.

Intill mellersta valvpilastern på långhusets norra sida finns en kalkmålning vilken tros föreställa en val.